

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. M.,**,
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem
advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2017, č.j. KUJI 24475/2017, sp.zn.
OOSČ 202/2017 OOSC/79

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 27.3.2017, č.j. KUJI 24475/2017, sp.zn. OOSČ 202/2017 OOSC/79 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **má povinnost** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9800,- Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl následující žalobní body:

I. Prekluze

2. Žalobce předně v žalobě uplatňuje námitku promlčení. Uvedl, že k přestupkům, které jsou projednávány, mělo dojít dne 13. a 25.2.2016; tyto přestupky tak bylo možné projednat pouze ve lhůtě do 13., resp. do 25.2.2017.
3. Ačkoliv převažuje názor, že dvouletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku zavedená zákonem č. 204/2015 Sb. nabyla účinnosti 1.10.2015, není tomu tak. Ve skutečnosti novelizované ust. § 20 zákona o přestupcích nabylo účinnosti až o rok později, tj. dne 1.10.2016.
4. Předmětná novela totiž měla dělenou účinnost, tj. různá její ustanovení nabývala účinnosti v rozdílných okamžicích. Celkově, jako celek, nabyla novela účinnosti teprve momentem, kdy nabyl účinnosti celý právní předpis, tj. právě až ke dni 1.10.2016.
5. Výchozím bodem argumentace je zde článek XXVI. novely, v němž se uvádí: *„Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení s výjimkou ustanovení čl. I. bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III. bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV. a čl. XII. bodu 3, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona.“*
6. Prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon dne 17.8.2015 vyhlášen publikováním ve Sbírce zákonů, je den 1.10.2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1.10.2015.
7. Dle článku II. odst. 3 novely zákona č. 204/2015 Sb.: *„Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
8. Článek II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1.10.2015. Toto ustanovení nabývá podle článku XXVI. novely zákona č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1.10.2016. Toto potvrzuje i právní informační systém Codexis Academia od softwarové společnosti Atlas consulting s.r.o., který uvádí, že čl. I. bod 6. je účinný od 1.10.2015, ale čl. II. nabývá účinnosti dne 1.10.2016.
9. Z uvedeného je tedy zřejmé, že aplikace ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákon č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3) je vázána k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného ve čl. II. novely, rozhodným okamžikem je tedy den 1.10.2016.
10. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek v § 20 zákona o přestupcích ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod. č. 204/2015 tak musí být aplikována na přestupky spáchané ode dne 1.10.2016. Na přestupky spáchané do dne 30.9.2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely č. 204/2015 Sb.

11. K obdobnému závěru dospěl též např. Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém metodickém pokynu ze dne 21.9.2016, č.j. JMK 142349/2016, který rozeslal všem správním orgánům s působností pro tento kraj.

II. Skutková podstata

12. Žalobce v prvním odvolacím řízení (proběhly celkem tři) namítal, že z videozáznamu nelze poznat, zda byl za jízdy připoután či nikoli, naopak je z videozáznamy patrné, že vozidlo má zatmavená skla, což je v přímém rozporu s tvrzením vyslechnutých policistů. Stejně tak lze na základě videozáznamu označit za zjevně nepravdivé tvrzení, že policisté mohli údajný přestupek vidět přes zadní a boční sklo u řidiče, neboť do kabiny vozidla přes tato skla podle videozáznamu není vidět. Proto policisté nemohli ani vidět visící pás u B-sloupku, ačkoliv to tvrdili. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz ohledání svého vozidla (zatmavená skla) a rekonstrukci pozorovací situace.
13. Žalovaný první rozhodnutí prvního stupně zrušil, neboť správní orgán nepředvolal jednoho ze zasahujících policistů, svědka G. Správnímu orgánu současně přikázal, aby pana G. vyslechl a dále, aby se vypořádal s odvolacími námitkami.
14. Správní orgán následně svědka G. předvolal k ústnímu jednání, na které se nedoslavil žalobce ani jeho zmocněnec. Následně vydal rozhodnutí, proti kterému žalobce podal odvolání. Žalovaný i druhé rozhodnutí prvního stupně k odvolání žalobce zrušil, neboť dovodil, že zmocněnec žalobce nebyl k ústnímu jednání řádně předvolán, a nebyly tedy splněny podmínky k projednání přestupku v jeho nepřítomnosti.
15. Následně správní orgán znovu předvolal svědka G., znovu jej vyslechl, a následně vydal rozhodnutí prvního stupně.
16. Žalobce namítá, že správní orgán nedodržel pokyn žalovaného vyslovený v prvním zrušujícím rozhodnutí, který zněl přesně takto: *„K odstranění existujících pochybností ohledně spáchání přestupku odvolatelem dne 25.3.2016 nechť správní orgán I. stupně v dalším řízení vyslechně jako svědka zasahujícího policistu nstržm. J. G., poté provedený důkaz řádně vyhodnotí z hlediska jeho relevance, objektivitu u pravdivosti, současně se řádně vypořádá se všemi v odvolání uplatněnými námitkami, tj. uvede, zda je shledal oprávněnými či nikoliv a z jakých důvodů a ve věci opětovně rozhodne.“*
17. Správní orgán se totiž s odvolacími námitkami žalobce nijak nevypořádal, ačkoliv k tomu byl žalovaným zavázán, a nadto tyto námitky byly obsahem spisu v době, kdy vydával druhé i třetí rozhodnutí prvního stupně, takže by byl povinen se jimi zabývat i přesto, pokud by k tomu nebyl zvláště žalovaným zavázán. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, jakož je i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Případně se těmito námitkami měl zabývat alespoň žalovaný.
18. Odvolací námitky však zůstaly správními orgány zcela nepovšimnuty, stejně tak jeho důkazní návrhy. Nejednalo se přitom o návrhy triviální. Žalobcem navržená rekonstrukce pozorovací situace mohla být za daných okolností jediným objektivním důkazem, kterým bylo možné zjistit stav věci nad veškerou pochybnost. Jak totiž ostatně potvrdil žalovaný v

prvním zrušujícím rozhodnutí, z videozáznamu nelze zjistit, zda byl žalobce připoután či nikoliv.

19. Naopak videozáznam vzbuzuje pochybnost o tom, zda policisté vůbec mohli údajné pozorování provést, neboť výhledové poměry do kabiny žalobcova vozidla byly podle videozáznamů velmi špatné, což značně otřásl jejich věrohodností. Pokud proto správní orgány neprovedly žalobcem navržené důkazy (a nijak tento postup neodůvodnily), nejen, že se jedná o tzv. opomenuté důkazy, rovněž tak zůstala ve věci důvodná pochybnost, zda žalobce skutečně nebyl připoután.
20. V dané věci totiž proti sobě stálo tvrzení policistů a tvrzení žalobce. Žalobce přitom poukazoval na to, že tvrzení policistů o tom, že údajný přestupek viděli, se jeví jako nepravdivý s ohledem na obsah videozáznamů. Správní orgán si v tomto směru vystačil s tím, že „policisté nemají na rozdíl od obviněného na projednávané věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a není tudíž důvod zpochybňovat věrohodnost a průkaznost tohoto důkazu. K prokázání daných přestupků dle názoru správního orgánu tyto důkazy postačují, neboť svědci ve svých výpovědích věrohodně popsali průběh událostí a výrazně se neodchýlili od skutečností, které nejsou uvedeny v došlých oznámení přestupků a úředních záznamech“.
21. Takové úvahy představují porušení zásady presumpce neviny, neboť správní orgán dovedl tvrzení policistů jako věrohodnější jaksi z povahy věci, neboť policisté jsou policisté, a žalobce je obviněný z přestupku, a zcela vyloučil důkazní přezkum této neústavní premisy. Jak totiž NSS dovedl v rozsudku ze dne 22.5.2013, č.j. 6 As 22/2013-27, „pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (...). Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky NSS ze dne 25.7.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22.10.2008, č.j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21.9.2011, č.j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č.j. 4 As 19/2007-114“.
22. Nadto správní orgán zcela pominul zohlednit námitky žalobce uplatněné v prvním odvolacím řízení, kde žalobce zejména namítal, že z videozáznamu lze jasně dovést, že policisté nemohli provést pozorování, jaká uváděli (např. pozorovat údajný přestupek přes zadní sklo, které je zřetelně natolik zatmavené, že je to nemožné).
23. Žalobce však nenamítá pouze nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně pro nevypořádání odvolacích námitek, kdy tak správní orgán jednal v rozporu s pokynem žalovaného. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný přesto rozhodnutí prvního stupně nezrušil. V tom žalobce spatřuje překvapivost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítá, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda se správní orgán jeho pokyny vyslovenými při zrušení prvního a druhého rozhodnutí prvního stupně řídil. V tom žalobce shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

III. Vady odůvodnění

24. Žalobce nově namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož v něm není řádně odůvodněn závěr správního orgánu o formě zavinění, správní orgán toliko cituje zákonnou definici vědomé nedbalosti, a např. nijak neodůvodňuje závěr o tom, že žalobce nedodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti. Z výroku rovněž není zcela zřejmé, zda vzal správní orgán za zjištěnou nedbalostní formu zavinění, neboť formulace „minimálně z nedbalosti“ nevylučuje ani úmysl.
25. Rovněž nebyla řádně odůvodněna materiální stránka přestupku, správní orgán totiž (dovodil, že tato je naplněna automaticky při naplnění formálních znaků přestupku, což je názor překonaný. Žalobce má za to, že pokud by skutečně připoután nebyl, materiální stránka přestupku naplněna být nemohla, jelikož žalobce jel v obou případech sám, a nemohl proto nikoho jiného než sebe ohrozit. Bylo by přitom v rozporu se svobodou jedince žít podle svého, pokud by byl sankcionován za to, že ohrožuje toliko sebe. Takové jednání poto nemůže být kvalifikováno jako přestupek, stejně jako nelze trestně stíhat pokus o sebevraždu.
26. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán nebyl oprávněn přihlížet k prvnímu výsledku svědka G., neboť tato výpověď byla podána na ústním jednání, ke kterému nebyl žalobce řádně předvolán. Jedná se tedy o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy.
27. Dále žalobce namítá, že z výroku nelze dovodit, že by sedadlo, na kterém žalobce seděl, bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Z výroku rovněž nevyplývá ani odkaz na ustanovení, které by povinnou vybavenost daného sedadla bezpečnostním pásem stanovovalo. Výrok tedy neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci.
28. Žalobce rovněž namítá, že ve výroku je odkaz na nesprávné ustanovení o pokutě, odkazované ustanovení v době spáchání údajných přestupků ještě nebylo v účinnosti. Správní orgán tedy bez bližšího zdůvodnění aplikoval novější verzi zákona, což je v rozporu s § 7 odst. 1 zákon o přestupcích. Současně však žalobce namítá, že správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces, pokud se otázkou, zda pro žalobce není novější úprava příznivější, vůbec nezabýval.

VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

29. Žalobce vyjadřuje nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce.
30. Žalobce má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobce a jeho právní zástupce nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení a ani iniciál jména příjmení a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách NSS.
31. Navrhoval tedy, aby soud rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

32. Požadoval dále, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
33. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující:

I. Prekluze

34. Dle žalovaného žalobce se mylně domnívá, že vzhledem k dělené účinnosti zákona o přestupcích, kdy část zákona o přestupcích byla novelizována zákonem č. 204/2015 Sb., ke dni 1.10.2015 a zbývající část ke dni 1.10.2016, již došlo k uplynutí dvouleté prekluzivní lhůty pro projednání přestupku. K tomu žalovaný uvádí, že přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích jsou upravena v čl. II., a proto se musí realizovat dle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Není nezbytně nutné explicitně stanovovat nabytí účinnosti čl. II. Argumentaci žalobce, že novelizace § 20 zákona o přestupcích je ve skutečnosti účinná až od 1.10.2016, považuje žalovaný za nesprávnou a v rozporu se zjevnou vůlí zákonodárce i s dikcí zákona. Otázka účinnosti přechodných ustanovení je komplexní a neomezuje se jen na běh prekluzivní lhůty.

II. Skutková podstata

35. Dle žalobce správní orgány nedostatečně prokázaly vinu žalobce, nevypořádaly se s odvolacími námitkami a rozpory v důkazním materiálu. V tomto se žalovaný plně odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde jsou detailně uvedeny všechny důkazy, na základě nichž byl žalobce uznán vinným z předmětného přestupku, včetně postupu správního orgánu I. stupně při jejich zajišťování (svědecké výpovědi, listinné důkazy). Správní orgán I. stupně na základě zrušujícího rozhodnutí provedl doplnění spisového materiálu o opětovnou svědeckou výpověď zasahujícího policisty G. a se zjištěnými skutečnostmi se řádně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal.

III. Vady odůvodnění

36. Žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož v něm nijak neodůvodňuje závěr o tom, že žalobce nedodržel potřebnou míru opatrnosti. K tomu žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí formu zavinění uvedl, a to slovy „minimálně z nedbalosti“, což splňuje zákonné požadavky.
37. Dále žalobce namítá, že nebyla dostatečně naplněna materiální stránka přestupku, když byl ve vozidle sám a nemohl tak ohrozit nikoho jiného. K tomu žalovaný uvádí, že materiální znak přestupku je založen na stupni společenské škodlivosti, kdy samotným porušením povinnosti, která byla stanovena zákonem (povinnost se za jízdy připoutat bezpečnostním pásem), žalobce ohrozil zájem společnosti na zajištění bezpečnosti silničního provozu. Stupeň společenské škodlivosti, resp. závažnost spáchaného přestupku je pak vyjádřena již samotnou sankcí, která je za danou skutkovou podstatu přestupku zákonem stanovena.
38. Žalobce dále namítá, že v rozhodnutí bylo přihlíženo k prvotní výpovědi svědka G., která byla podána při ústním jednání, na něž nebyl žalobce řádně předvolán. K tomu žalovaný

uvádí, že správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl data provedených svědeckých výpovědí svědka G., kdy uvedl průběh zjištění přestupku, tak jak jej svědek popsal v doplňující výpovědi. Žalovaný k tomu uvedl, že obě svědecké výpovědi svědka G. se v podstatných skutečnostech neliší. K namítanému nesprávnému odkazu na ustanovení o pokutě, které správní orgán I. stupně použil ve svém rozhodnutí, žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena v souladu s platným a účinným zákonným ustanovením a v napadeném rozhodnutí je uvedena správně.

39. Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval její zamítnutí.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba je důvodná.

40. Úkolem krajského soudu bylo nejprve zkoumat, zda přestupky, z nichž byl uznán žalobce vinným, byly prekludovány, v případě, že by tomu tak bylo, nebylo by již potřeba se zabývat dalšími žalobními námitkami označenými pod body II. skutková podstata, bodem III. vady odůvodnění. Tedy tím, zda ke spáchání přestupku skutečně ze strany žalobce došlo, zda byl náležitě zjištěn skutkový stav a zda bylo rozhodnutí řádně odůvodněno.
41. Z připojených správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odbor dopravy, č.j. OD/602/16/IR, vypraveného dne 3.2.2017 byl žalobce uznán vinným z přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle § 125c) odst. 1 písm. k) zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů, spáchaných minimálně z nedbalosti.
42. Ve výroku pak uvedeno, že na podkladě zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že dne 13.2.2016 v 07:55 hod. jel jako řidič osobního motorového vozidla Škoda Octavia reg. zn. x ve Žďáře nad Sázavou, a při jízdě po ul. Strojírenská a dále Dvořákova ve směru k prodejně Moutfield nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jako řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.
43. Dále ve výroku rozhodnutí uvedeno, a dále dne 25.3.2016 ve 12:40 hod. jel jako řidič osobního motorového vozidla Š. O., reg. zn. ve směru od obce do a při jízdě po ul. ve naproti firmě, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoliv jako řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.
44. Proto se mu podle § 11 odst. 1 písm. b) v souvislosti s § 12 odst. 2 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s § 125c) odst. 5 písm. g) zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ukládá:

45. pokuta ve výši 1.500 Kč.
46. Dále byl, jak z výroku vyplývá, žalobce zavázán k povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
47. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.
48. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27.3.2017 rozhodl tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání žalobce zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu se potvrzuje. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.3.2017.
49. K přestupkovým jednáním, z nichž byl žalobce obviněn, tedy mělo dojít v prvním případě 13.2.2016, v druhém případě 25.3.2016, přičemž o věci bylo pravomocně rozhodnuto žalovaným dne 30.3.2017.
50. Žalobce měl za to, že oba přestupky, z nichž byl žalobce obviněn jsou prekludovány, neboť již uplynula jednorroční prekluzivní lhůta a v tomto případě se nic nezměnilo, pokud jde o jednorroční prekluzivní lhůtu v případě obvinění ze spáchání přestupku z 13.2.2016 a 25.3.2016, ani zákonem č. 204/2015 Sb., novelizujícího zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tak jak žalobce rozváděl ve svém I. žalobním bodě.
51. Opačné stanovisko zaujal žalovaný, který měl za to, jak uvedl v písemném vyjádření k žalobě, že v daném případě se jedná již o dvouletou prekluzivní lhůtu, takže přestupková jednání, z nichž byl žalobce obviněn, prekludována nebyla a žalovaný trval na tom, že bylo najisto postaveno a také řádně zdůvodněno, že žalobce se v obou případech přestupku, z něhož byl obviněn, dopustil.
52. Krajský soud v Brně se v otázce prekluze přestupků, k nimž mělo dojít dle žalovaného 13.2.2016 a dne 25.3.2016, ztotožňuje s právním názorem vysloveným žalobcem v žalobě.
53. Soud poukazuje, že toto stanovisko zaujal také Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy ve svém Metodickém pokynu k aplikaci přechodných ustanovení zák.č. 204/2015, novelizujícího zák.č. 200/1990 Sb. o přestupcích.
54. Soud se s tímto Metodickým pokynem ztotožnil a cituje z něho:
55. Úprava zániku odpovědnosti za přestupek je obsažena v ust. § 20 zákona o přestupcích, když dle znění do účinnosti zák.č. 204/2015 Sb.: *„Nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie“*. Do běhu této lhůty se přitom nezpočítávala doba, po kterou se pro tentýž skutek případně vedlo trestní řízení.
56. Ust. § 20 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zák.č. 204/2015:
57. *Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*

58. *Běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*
59. *Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*
60. *Do běhu lhůty podle odst. 1 a 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.*
61. Novela i nadále zachovává nemožnost projednání přestupku po uplynutí jednoho roku od jeho spáchání. Nově však zákon stanoví okolnosti, za nichž se běh této jednorozhodnutí lhůty přerušuje. Podle nově doplněného ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se běh lhůty pro projednání přestupku přerušuje zahájením řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, nebo doručením příkazu o uložení pokuty, jestliže prvním úkonem v řízení je vydání takového příkazu o uložení pokuty.
62. Řízení o přestupku je podle § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení obviněnému. V případě tzv. návrhových přestupků (§ 68 odst. 1 zákona o přestupcích) je však řízení o přestupku zahájeno dnem, kdy návrh došel věcně a místně příslušnému orgánu (srov. § 44 odst. 1 správního řádu).
63. Vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 správního řádu rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popř. jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, dále ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení, vyvěšení veřejné vylásky, nebo poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu. Rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, je třeba rozumět takové rozhodnutí, které obsahuje výrok o vině. Takovým rozhodnutím tedy není např. rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se ruší rozhodnutí orgánu I. stupně a věc se vrací k novému projednání, a to ani v případě, kdy zrušované rozhodnutí obsahovalo výrok o vině.
64. Dojde-li k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku dle výše popsaného, začíná podle ust. § 20 odst. 3 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění novely zák.č. 204/2015 Sb. běh nové jednorozhodnutí lhůty. Aby však v důsledku těchto přerušení nedocházelo k nepřijatelným průtahům, omezil zákon celkovou dobu řízení na dva roky, neboť přestupek nelze projednat uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.
65. Schválený zák.č. 204/2015 Sb. počítá s tzv. „dělenou“ účinností. To v konečném důsledku znamená, že konkrétně vymezené části novely přestupkového zákona nabývají účinnosti v odlišný časový okamžik.
66. Návrh každého právního předpisu musí obsahovat ustanovení o nabytí účinnosti tohoto předpisu; ustanovení o nabytí účinnosti se uvádí jako poslední ustanovení návrhu právního předpisu. Při formulování časového momentu nabytí účinnosti právního předpisu je nezbytné, aby den nabytí účinnosti právního předpisu jako celku, resp. jde-li o tzv. dělenou účinnosti vztahující se k určitému přesně vymezenému ustanovení nebo

skupině ustanovení právního předpisu, byl vyjádřen jednoznačně, srozumitelně a logicky správně.

67. Tzv. dělenou účinnost lze vázat pouze na konkrétně vymezené části návrhu právního předpisu (paragrafy, odstavce, pododstavce, body), resp. na jednotlivé články nebo body novely; nabytí účinnosti nelze vázat pouze na některá slova, části vět nebo věty v konkrétním ustanovení návrhu (čl. 53 odst. 1 Legislativních pravidel vlády).
68. Výchozím bodem je zde článek XXVI novely, v němž se uvádí: *„Tento zákon nebývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ust. čl. I. bodů 3 – 8, 11 – 16, 17, 18, 23 – 25 a 29, čl. III. bodů 1, 4 – 32, 34 – 40, čl. IV. a čl. XII. bodu 3, které nebývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona“.*
69. Prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve sbírce zákonů je den 1.10.2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1.10.2015.
70. Dle čl. II. odst. 3 novely zák.č. 204/2015 Sb.: *„Ust. § 20 zák.č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona o přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.*
71. Čl. II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nebývají účinnosti už prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1.10.2015. Toto ustanovení nabývá podle čl. XXVI novely zák.č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1.10.2016.
72. Z uvedeného je tedy zřejmé, že aplikace ust. § 20 zák.č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zák.č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3) je vázána k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného v čl. II. novely, rozhodným okamžikem je tedy den 1.10.2016. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod č. 204/2015 pak bude aplikována na přestupky spáchané ode dne 1.10.2016. Na přestupky spáchané do 30.9.2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely zák.č. 204/2015 Sb.
73. Potud tedy citace z Metodického pokynu ze dne 21.9.2016, kdy soud se s výkladem prekluzivní lhůty zcela ztotožnil.
74. Vzhledem k tomu, že přestupky, z nichž byl žalobce uznán vinným měly být spáchány dne 13.2.2016 a 25.3.2016, tedy přede dnem 1.10.2016, je soud toho názoru, že v daném případě platí jednoroční prekluzivní lhůta, tedy, že přestupkové jednání žalobce mohlo být projednáno pouze do 13.2.2017, v prvním případě, ve druhém případě do 25.3.2017, což se ani v jednom případě nestalo, takže krajský soud rozhodnutí žalovaného, vypravené 27.3.2017, č.j. KUJI 24475/2017, sp.zn. OOSČ 202/2017 OOSC/79 zrušil.

75. Soud zavazuje žalovaného, aby s ohledem na tuto skutečnost řízení o obou přestupích žalobce zastavil.
76. Vzhledem k této skutečnosti pak není potřeba, aby se soud zabýval zjišťováním skutkového stavu, tedy zda žalobce přestupková jednání, z nichž byl obviněn, spáchal, či nikoliv, zda byl tedy náležitě zjištěn skutkový stav věci, ani se nezabýval vytýkanými vadami odůvodnění, tedy zda tato žalobní námitka je důvodná či nikoliv.
77. Ve věci měl úspěch žalobce, který byl zastoupen advokátem. Dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. má právo na náhradu nákladů řízení, které má povinnost mu uhradit žalovaný. Jedná se o zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč dle poplatkového zákona a dále náklady právního zastoupení advokátem za 2 úkony právní pomoci (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby), kdy 1 úkon dle vyhl.č. 177/1996 Sb. činí 3.100 Kč a dále je k tomu nutné, ke každému úkonu přičíst 300 Kč náhradu hotových výdajů, celkově se tedy jedná o částku 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. dubna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.